

עימוד: רוט

הגהה: דגש

הפקה: ש. לוברבום

©

כל הזכויות שמורות למחברת
אין להעתיק או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום
צורה ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני, לרבות צילום
והקלטה, ללא אישור בכתב מהמחברת.

אלול תש"פ

רח' פישל 16 ב' ירושלים

טל. 02-966-9696 פקס. 02-966-9797

Email: Office@Tiferet.biz

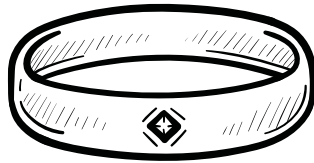
הפצה ראשית: ישי - 054-8400053

פ. עטר

חג חנוכה

פרק א'

רותי שטיינר נכנסה לכתתה כמו רוח סערה. זו הייתה
ההזדמנות הפרטית שלה, הזדמנות חיים.

אלף תופי טאם-טאם רעמו בתוך ליבה.

הכיתה נראתה בדיוק כפי שרצתה. שגרתית ושקטה.

מיד רואים ששרהלה שוובמפלד, מלכת הכיתה, לא הגיעה
עדיין. כאילו פנה הודה, זיווה והדרה של הכיתה...

אין התקהלויות באף פינה. אין קולות רועמים. אין 'אקשן'
סוחף. דממה.

אפילו בלומי מושקין, הסגנית ובת הדודה, שקועה עמוק
בתוך חוברת 'מושגים-ביהדות', אפאטית לחלוטין. שאר
הבנות מפוזרות פה ושם.

רותי נושמת עמוק עמוק עמוק. מנסה להשתיק את
התופים שהשתלטו לה על המרחב הקולי של הלב.

די. ממה היא מתרגשת כל כך. אז נכון. יש לה הזדמנות
פז להשמיע את קולה. אבל היא לא צריכה עד כדי כך לרעוד.
בסך הכול עליה לכוון את מיתרי הקול ולהפיק מהם את הקול
הכי מתאים לסיטואציה - - הנה. היא מתחילה.

אחת. שתיים. שלו - -

ואז, בבת אחת, פרצה מפיה קריאה יבבנית.

"אל תשאלו מה שמעתי היום, אל תשאלו!" - אוי ואבוי.
הקול שלה צפצפני מדי וגם מתרגש כזה. כאילו. אבל כבר
היה מאוחר מדי.

מקצה הכיתה שלחו אליה תמר ורחלי, זוג החברות
הטובות, חצי מבט וחזרו לשקוע בשיחה שלהן. בלומי דפדפה
ב'מושגים' לדף הבא.

עוד בת אחת הרימה ראש.

התופים ירדו הילוך. נעלבים. אף אחד לא שם אליה לב
בכלל, והיא כבר חששה שדיברה חזק מדי.

אין ברירה. היא צריכה לנסות שוב. מחר שרהלה תגיע.
ההזדמנות לא תחכה לה שוב.

"בנות. בנות. אל תשאלו!... אל תשאלו!..." די. תשאלו כבר.
ריבונו של עולם. תשאלו!!!

לפעמים חלומות מתגשמים. בלומי הרימה ראש סוף סוף.
מנערת קווצת שער סוררת ממצחה מבלי להזיז אצבע, בדיוק
באותה תנודה חנינית שעושה זאת שרהלה.

"אז נניח שאני שואלת, רותי. נו..."

כדור שלג ♦ 7

לרגע הזה היא חיכתה.

”אה... יש מחנה לינה בחופש, בכפר מתתיהו! השנה הכניסו גם את מחזור ז’ ליומיים לינה. תארו לכן!!! תארו לכן!!!” – יותר לא הצליחה להוסיף מילה. ההתרגשות חנקה את גרונה, כל העיניים היו נעוצות בה, אפילו בלומי סגרה את חוברת המושגים.

היא עשתה את זה. היא עשתה את זה. תופי הטאם-טאם עברו למארש קצבי של חתונות. אוהוואוויי אוהוואוויי.

לרגע עוצמת רותי עיניים. החלום שלה כאן קרוב. היא מוקפת בבנות הכיתה. מביטים בה. מצפים למוצא פיה.

קולה של בלומי העיר אותה בבת אחת. קצר וצונן.

”מחנה לינה? פה... בדיחה. מעולם לה הייתה לינה במחזור ז’ ולעולם לא תהיה. אני יודעת את זה. דודה שלי עובדת ב’בתיה’. המקסימום יהיה טיול עד עשר בלילה. גם זה בערבון מוגבל. מאיפה שאבת את המידע המצחיק הזה, רותי? אה?”

”מאיפה שאבת את המידע המצחיק הזה?”

התופים נעלמו ואינם. מי הצליח לסחוב אותם מהר כל כך. היא נותרת חשופה ללא מגן מול ברד קפוא. חד וצולף הפוגע בה בדיוק מדהים.

ככה שואלות אותה החברות בכל פעם שיש לה סיפור עסיסי.

ככה בדיוק.

אחר כך מתגלגלות על ראשה ההוכחות הנוקבות.
המשפילות אותה עד עפר.

היא מנסה לענות אבל לשונה נאלמת. לא מאמינים לה
ממילא. לא מאמינים.

אבל איך הן תדענה שהפעם הכול אחרת. היא חייבת
להסביר להן שבאמת. באמת. באמת עומדת להיות לינה.
שיאמינו לה. רק הפעם הזאת. מהו הכדור הסותם את פיקת
גרונה.

היא במרכז. כמו בחלום. אבל המבטים סביבה נצבעים
בלגלוג.

"זהו. ששכנה של דודה שלי, כלומר האחיינית של שכנה
של דודה שלי, תהיה המרכזת שלנו. קוראים לה מלכי
מרצבאך. היא מיוחדת. אז היא העבירה לשכנה של דו - - -"
"האחיינית של שכנה של דודה שלך" - בלומי חוזרת אל
'מושגים ביהדות' שלה. היא לא צריכה להוסיף מילה. הבנות
מגחכות בשקט.

רותי רוצה לעצור את הדם שלה שנשפך כמו מים. אף
אחת לא רואה. לא יודעת. לא שומעת.

"לא בדיוק האחיינית. הכלה של האחין שלהם. לפני
שבועיים היו האירוסין. שכנה של דודה שלי הייתה שם
ושמעה."

הגיחוכים עוברים לצחוק טוב. בריא. משוחרר.

"אוי. רותי שתהיי בריאה..."

9 ♦ כדור שלג

רותי באמת זקוקה לברכה הזו. פניה חיוורות כפני מת.
היא מנסה לברוח מן המקום. עוד מעט תעלה האש בלחייה.

מקצה הכיתה עולה קולה של טובהלה נוחבין.

”זה לא יפה!!! זה לא יפה!!!!” יש לה מנגינה מיוחדת,
צדקנית, והיא מנגנת אותה שוב ושוב. ”זה לא יפה!!!
תתביישנה לכן. ככה פוגעים בחברה?”

המנגינה של טובהלה היוותה סתימת הגולל.

לברוח. לברוח. לברוח.

עוד רגע היא תהפוך לרותי-תותי.

ככה מכנים אותה אחיה בחיבה בשעה שהיא מסמיקה.

אבל עכשיו אין חיבה בעיניים שסביבה. רק גיחוך ורחמים.

”זה כן נכון מה שסיפרתי. זה כן נכון!” – היא מוחה
בקול חנוק, רגע אחד לפני שהיא בורחת – ”אתן עוד תראו
שצדקתי”.

הצלצול מריע בקול. הבנות חוזרות למקומותיהן. אולי הן
אמרו משהו, אולי לא. הצלצולים כאן כל כך חזקים. רותי
כושלת את מקומה בטור השני בספסל הרביעי, ליד טובהלה.

שיעור תורה של המחנכת תמר הורוויץ. רותי אוהבת
את שיעורי התורה המתוקים האלו. איטיים משהו. נינוחים.
המורה תמר אינה ממשיכה עד שאחרונת התלמידות מבינה
אותה.

אבל הפעם היא לא מצליחה להתרכז.

האם תמיד זה יהיה כך? תמיד תתנוסס חותמת "הלא אמינה" ו"בערבון מוגבל" על מצחה? האין רחמים בלב הבנות? ייאוש קר מזדחל אל ליבה. כמה הייתה רוצה לזקוף את הראש. לחבק את הלב המתכווץ ולומר שלא. שום דבר לא אכפת לה. התגובות של החברות חולפות סמוך לאוזניה וממשיכות הלאה. מתנדפות באוויר. ובכלל... בכלל לא אכפת לה מה הן חושבות עליה, העיקר מה שהיא. מבפנים. הלוואי.

אבל זה לא כך. אכפת לה מאוד מאוד. אכפת לה כפול שבע מאות אלף בחזקת שבע מאות אלף מה שחושבים עליה. כבר לא יודעת מה לעשות. לא יודעת.

מאז הייתה פעוטה היה חלומה הגדול לעמוד במרכז חבורה ולספר בעיניים בורקות מעשייה נאה.

"אח שלי נפל מכל המדרגות. חמש קומות. תארו לכם, אחר כך הגיע אמבולנס כי הוא התעלף והוא שוכב עכשיו בבית החולים. באמת. באמת! הרופאים אומרים שנעלמה לו ההכרה!"

ילדות הגן דאז ספקו כפיים בבהלה. הוסיפו סיפורים מעצמן ושאלו שאלות מפוחדות. הכול היה נפלא ומתוק עד שהכריזה מישהי.

"רותי סתם משקרנית. הנה אח שלה ויש לו פלסטר קטן במצח!"

כך התפוגג החלום המתוק והפך לרסיסי סבון הצורבים בעיניים. אבל ההתרסקות הזו לא מנעה ממנה בפעם הבאה

כדור שלג ♦ 11

לספר על ה"בר מצוה" הענקית שעורכים לאח הבכור שלה באולם של מלון, ו"אנחנו נבוא יומיים קודם ונטייל בסביבה, אומרים שיש שם בריכה ופארקים ונחלים ואגמים ו..."

"חחחח... סתם, סתם. הכול סתם!" – הכריזה מישהי. "כבר קבלנו הזמנה. הבר מצוה באולם הגמ"ח של הבית כנסת!"

לפעמים הצליחה רותי לפטפט פחות ולפעמים יותר. בשנים האחרונות לימדה את לשונה להיצמד לאמת, אך פה ושם היו גם מעידות. לא הייתה לה ברירה. היא הייתה חייבת לתפוס את תשומת לב הבנות.

"המורה החליטה לבטל את המבחן!" בשעה שהמורה שקלה לדחות.

"והוואו... כל הבית ספר מלא בעכברים!" בזמן ששני מקקים מבוהלים גורשו מהמקלט, ו..."יש שביתת מנקים. אני יודעת, כנראה לא שילמו להם בזמן, כי לבית-ספר אין כסף, הוא כנראה מתמוטט. כן, אני אומרת לכן, מתמוטט." – ביום שהמנקה נדהמה מהלכלוך הנורא בכיתה והחליטה להשאיר את החדר על מתכונתו למען יראו וייראו.

הבנות למדו להקשיב ולא לקבל, להקשיב ולהעיר ולגחך ואחר כך לבדוק את המהימנות ולצחוק.

זו הייתה עובדה כזו, מציאות שלא משנים. כמו ששרהלה היא המנהיגה על אף שהן בנות כיתה ז' ואין מלכות בגיל הזה. כמו שבלומי היא הסגנית על אף שבז' אין ארמון נשיאות. כמו שטובה'לה היא הצדיקה ומירי הגאונית וגיטי אלופת ההצגות

ואסתי הציירת ותמר ורחלי הן זוג לנצח. ככה... ככה רותי היא ה...מגזימנית.

מתי החליטה רותי שטיינר להפסיק? לשנות כיוון של מאה ושמונים מעלות?

רותי יודעת יפה יפה מתי. זה קרה בדיוק לפני שבועיים, בי"ח בסיוון, ביום שמלאו לה שלוש-עשרה שנים.

סבתא הגיעה לבקר, וכשסבתא מגיעה מנתניה זוהי חגיגה אמתית! סבתא כל כך אוהבת אותם, ובמיוחד אותה. ככה רותי מרגישה.

אמא טרחה על ארוחה חגיגית. רותי, כנהוג במשפחתם, הכינה דבר-תורה קצר, ומספר בנות-דודות מהסביבה הגיעו אף הן.

הן תכננו לערוך מפגש נפלא לכבוד יום הולדתה של רותי, ולא רק. זו הייתה הזדמנות מצוינת להיפגש, לראות אחת את השנייה ולשוחח בנחת. כמה חיכתה לערב הזה. המצב החברתי הרעוע שלה השפיע על מצב רוחה, במשפחה החמימה חשה כמו דג במים. המרפסת הגדולה שלהם נשטפה. שולחן החצר מורק, מפה חגיגית הונחה עליו וריח ערב מילא את הבית; ואז, בדיוק אז, התדפקה חנצ'י השכנה על הדלת.

חנצ'י ילדת השכנים בת השבע. בדיוק היא מכול העולם.

שבע עשרה שנה לאחר נישואיהם נולדה חנצ'י להוריה ומילאה את הבית באור. חנצ'י הייתה המלכה הבלתי מעורערת של הבית. הוריה עמדו לשירותה בכול שעות היום

כדור שלג ♦ 13

והלילה. אהבתה של אמה לא ידעה גבולות, וגם כאשר העירו לה כי לטובת הילדה עליה לעצור, לא הבינה על מה הסער.

”היא ילדה. החיים ממילא יחשלו אותה. אם אפשר לרפד לה אותם עכשיו, אז למה לא? ובכלל... היא כל כך מתוקה.”

הבעיה הייתה שלחנצ'י היה משעמם בבית הוריה. היא הרבתה לפקוד את ביתם של השטיינרים.

לעולם לא יידעו אם חנצ'י נולדה עם בעיה מסוימת, או שהתנהגותה הייתה תוצרת הפינוק. כך או אחרת. חנצ'י הפכה לילדה בלתי רצויה.

נוגעת. מתערבת. שוכבת. קמה. עושה ככל אשר יעלה על רוחה, והכי גרוע: לא מבינה רמזים.

אמא השתדלה להיות סבלנית. מציבה גבולות לבת השכנים ככל יכולתה. זאת מבלי לפגוע בה.

אבל אז, בדיוק אז, חמש דקות לפני המפגש הגדול, הייתה חנצ'י מוכרחה להגיע. רותי הביטה בעיניים קרועות.

די... רק לא חנצ'י. רק לא עכשיו.

”אמא שלי מתפללת ערבית לכן באתי אליכם!” – צעקה אז הילדה. פורצת פנימה. מרחרכת ומתחילה לדלג כמו אינדיאנית. ”יוהו יש לכם מסיבה! יש לכם מסיבה! כמה טוב שבאתי!”

רותי חשה שהדם עולה לראשה. אוי ואבוי לה. בדיוק חנצ'י!!! היא תהרוס את כל הערב הנפלא הזה שהיא מצפה

לו חודשים. זה לא שיין. היא לא תיתן לדבר מילה, היא תשב לידה ותצעק ותחריב ותמוטט ותפריע ותנ-ד-נ-ד.

"אין פה שום מסיבה ואת צריכה ללכת!" – אמרה בקול קשה.

"למה?" – פערה בת השבע עיניים עגולות – "אבל יש לכם עוגת שתי קומות והשולחן במרפסת חגיגי, גם אני רוצה לבוא ואמא שלי מרשה. היא ממילא עייפה היום כי שטפה את הרצפה וגם שהיא מתפללת!"

"זו לא מסיבה שלנו" – זעפה רותי – "זה של מישהו אחר ולכן אסור להפריע, גם אני צריכה ללכת, את מבינה?" – עיניה של חנצ'י החלו לזלוג.

פתאום, כמו משום מקום, הייתה סבתא לידה, מבט נורא בעיניה. מעולם לא ראתה רותי את המבט הזה.

סבתא לא אמרה מילה. רק אחזה בזרועותיה מובילה אותה בעדינות אל המרפסת.

אוויר צלול נישב שם. אך רותי חשה מחנק.

מה רוצה ממנה סבתא?

ובכלל – חנצ'י מתלווה אליהם. והיא אמרה לה שאין מסיבה. מה תעשה עכשיו?

סבתא הניחה יד רכה על כתפה של חנצ'י. פרסה מן העוגה היקרה פרוסה אחת והגישה אותה לילדה המייבבת.

אחר כך נתנה בה סבתא מבט בהיר. יציב. מילותיה נחצבו מתוך השקט.

”בעוד שעה קלה יגיעו כולם. אני חושבת שזהו פרק זמן סביר בו אוכל לספר לך סיפור שמעולם לא סיפרתי לאיש. מעולם...”

חנצ'י גמרה את העוגה. אלפי פירורים סביבה. היא עברה אל צלחת העוגיות וקנחה בשתייה מתוקה. המיץ נשפך לכל עבר ומספר מפיונים עדינים ומותאמים הושלכו לעברם. צוללים בהם במהירות לקול צחוקה.

אחר כך החליטה חנצ'י לרקוד בתוך השלוליות אבל לרותי זה לא היה אכפת.

היא הייתה שבויה. כל כולה בתוך סיפורה הקסום של סבתא.

לאט לאט הגיעו האורחות, בנות הדודות מרחבי העיר. מתיישבות בשקט.

אמא הגישה את חביתיות התות המופלאות שלה, מצטרפת אליהן. שתי דודות עסוקות קפצו גם הן אל המפגש ההיסטורי.

סבתא התחילה את סיפורה מהתחלה. כולן הקשיבו לה מהופנטות.

כשסיימה, נצבעו השמים בגווני ארגמן. שתיקה גדולה עמדה במקום. איש לא ההין להפריע אותה.

אפילו חנצ'י שתקה.

מאוחר יותר גילו שהיא נרדמה, עליזה ושבעה, על הכיסא.

היחידה שרעדה בכל גופה הייתה רותי. כלת האירוע.

סיפורה של חותמת האמת הרעיד את ליבה. היא ידעה שהסיפור הזה הוא שלה. שלה.

בלילה, הרבה אחרי שכולן הלכו והבית היה שקט ומסודר, נותרו רותי והכוכבים במרפסת.

היא נשאה אליהן עיניים שקטות, מבטיחה לעצמה ולבורא העולם שהיא עוברת עכשיו, ברגעי הלילה הקסום הזה, אל הקיצוניות השנייה.

פעם, בתחילת השנה, בשיעור יהדות שלפני ראש השנה, סיפרה להן המורה תמר על כוחם של ארבעים יום.

מראש חודש אלול ועד יום הכפורים מונים ארבעים יום, שהם סגולה גדולה להיוולד מחדש.

רבי אלימלך מליזענסק בספרו 'צעטיל קטן' מייעץ להשתמש באורך הזמן של ארבעים יום לשינוי הרגלים ולשבירת מידות מקיצוניות לקיצוניות.

"גם אני..." דיברה רותי אל הלילה.

"גם אני, מלך היום והלילה, אדון האמת, גם אני רוצה לעבור במשך ארבעים הימים הבאים אל דרך האמת.

אני יודעת. נפשי יודעת מאוד. אמת יש רק אחת. רק אחת. כל הגזמה קלה, סטייה דקה ותוספת מזערית היא שקר.

גם אני רוצה לתפוס בחותמת הזאת. בדיוק כמו סבתא. רוצה שהיא תהיה טבועה בלבי - - "

אחר כך ישנה רותי שינה שלווה ומתוקה, נטולת חלומות.

כדור שלג ♦ 17

למחרת התקשרה אליה סבתא. קולה היה נעים ורך כמו תמיד.

”רותינקה שלי, אני יודעת מה עובר בליבך ואני מבטיחה לך, נכדה שלי, שאם תדבקי בחותמת באמת, תקבלי בעזרת ה' את חלק החותמת שנמצא בידי. תארי לך. את תהיי נציגת הנכדות שתאחז בחלק הנפלא הזה! כך החלטתי!”

רותי שמעה, ולא האמינה למשמע אוזניה. היא כבר החליטה לאחוז באמת בכל נפשה ונשמתה, אבל עכשיו נוסף טעם מתוק למלחמה.

...

שיעור תורה הסתיים זה מכבר ולאחריו נביא. בהפסקת שתיים-עשרה נכנסה שרה'לה שוובמפלד לכיתה בצעד אצילי. כמו תמיד.

שערה הבהיר אסוף בגומייה שחורה עבה, כזו שהפכה למותג כיתתי, ותיק הבורדו החלק שלה הונח על הכיסא הסמוך לבלומי בתנועה קלילה.

העיניים כולן היה מהופנטות אליה.

”כאב ראש לא רציני,” היא הפטירה לעבר בלומי. כולן מקשיבות לה, עוצרות את נשימתן.

”החלטתי לקחת פסק זמן מהלימודים. גם אמא שלי בדעה הזו. בן אדם צריך להתאוורר קצת. אנחנו מתואמות עם ימי החופש האלו.”

"אז למה החלטת לבוא בסוף?" בלומי סוגרת סופית את ה'מושגים'.

שרהלה שולחת בזקים ירוקים מעיניה אל בנות כיתה ז' המביטות בה.

"החלטתי לבוא בגללכן, חברות. ובכן, יש לי ידיעה מרעננת עבורכן. היא נודעה לי רק הבוקר. אז ככה שלקחתי אופטלגין והגעת'".

ציפור לא צייצה. עוף לא פרח. דממה נוראה.

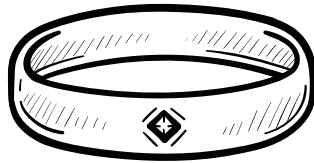
משולי השוליים, מאחורי גבן של הגבוהות ממנה, מטפסת רותי אל קצות אצבעותיה, מנסה להקשיב אל הנעשה בחצר הקודש. כלומר, במרכז המעגל של שרהלה. מבין שתי הבנות שלפניה היא מצליחה לקלוט את מראה של שרהלה.

וככה, כמו כלום, מנידה הנערה קווצת שער סוררת ממצחה, וזורקת.

"זהו, שיש לבת דודה שלי שהתחתנה קשרים עם הסניף שלנו שאחראי על מפעלי הקיץ, ונאמר לה בסודי סודות ש... – כמו תמיד, נעצרת שרהלה בדיוק ברגע הנכון. מביטה סביבה בשתיקה.

"שמה? שמה?" קוראות הבנות במתח.

"שקיבלנו מרכזת פופולארית למחנה. חברמנית ומקורית. מרצבאך קוראים לה. והדובדבן שבקצפת – יש מחנה לינה בז', תארו לכן. מחנה לינה!"

פרק ב'

"שור... שור... שור... שורשים... שים... שים... שים", קולות השירה הסוחפת של מחזור ז' הירושלמי הדהדו מקצה האולם ועד סופו.

ממקומה שעל הבמה, מוקפת בחמש עשרה מדריכות תוססות, לא מאמינה המרכזת מלכי מרצבאך שהיא כאן. החיה אותה ה' וקיימה והגיעה לזמן הזה.

כמה לילות לבנים ותחזיות שחורות. כמה תוכניות שעלו וירדו. שנבנו והתרסקו. שפרחו ונבלו לסירוגין. כמה שיחות טלפון ופגישות ונסיעות וסיכומים וחוזים קדמו ליום הזה. זו לה הפעם הראשונה לרכז מחנה על אלף אלפי ענייניו. והיא עוד כלה!!!

אתמול שלחו לה שלוש המלגיו"ת הנרגשות שלה עץ זכוכית קריסטלי בעל שורשים זוהרים, עליו פורחים פתקי הברכות מכל המשפחה. מי גילה להם את שם המחנה?

הגדילה לעשות המחותנת שהוסיפה את 'ספר התחינות'
אל העץ. היא דפדפה בו במהירות לפני שפנתה לישון. לא.
לא הייתה בו תחינה להצלחה עבור מרכזת מחנה. ממילא
לא הייתה מסוגלת להתפלל. היא חבקה את הספר ולחשה
תפילה קצרה.

יהי רצון שיוליכם ה' לשלום.

וידריכם לשלום.

ויגיעם אל מחוז חפצם לחיים ולשמחה ולשלום - - -

אחר כך נפלה אל תוך שנת עמלים נטולת חלומות.

ועכשיו היא כאן, מול חמש עשרה כתות ז' תוססות
התולות בה את תקוות החופשה שלהן.

היא נשאה לרגע עיניים אל על. למרות שנתקלה בתקרה
אפורה, ראתה שמים.

הקדוש ברוך הוא אתה.

בסוף החליטו דווקא על שם עממי משהו למחנה.
'שורשים'. לא בשמים. ממש לא.

והשם הזה מכה שורשים תודה לה'. עכשיו, כבר עכשיו.
לאחר שעה של המחזה, יודעת כל חניכה בז' בעיניים עצומות
את ההמנון.

תכנית הפתיחה של דבורי ושושי, זוג המדריכות העליזות,
מצליחה למעלה מן המשוער. היא יכולה לקלוט את
רטט החשמל באוויר. את הברקים בעיניים. את קריאות

העידוד שמפרגנת כל כיתה לעצמה. את זעקות השבר של המפסידות.

יש לה כמה השגות על הצרחות המאיימות לבקוע את תקרת האולם, אבל היא חושבת שתניח להם היום.

אז יש לה כמה דקות לתכנן את המהלכים הקרובים.

היום תכנס את הצוות המנצח של 'שורשים'. חמש עשרה מדריכות מוכשרות ומלאות אנרגיה. הן חייבות לסכם את עניין מחנה הלינה. אם היו שואלים אותה, הייתה מבקשת לרדת מהעץ הגבוה. מי צריך לינה, למען ה'? בנות בכיתה ז' עשויות להסתפק במחנה יומי במשך כל ימי המחנה.

הן התלהבו עד השמים כששמעו על הבשורה. היא יודעת. אבל בסתר לבן של כמה מהן עולות גם חששות. גם את זה היא יודעת. לא כל כך מזמן הייתה גם היא בגיל הזה.

בכל אופן, איש אינו שואל אותה, והחליט מי שהחליט שלמען החוויה כדאי להתאמץ. מדובר בסך הכול ביומיים תמימים ולינה אחת ביניהן, בסך הכול...

היא כבר יודעת מה מחכה לה בישיבת הצוות. במקום לדון בתוכניות המחנה, הן תדונה במה שבין היומיים, בגולת הכותרת של כל חניכת 'שורשים', בפסגה החלומית של המחנה.

בלינה.

מלכי, אכן, לא טעתה...

קולות רעמו מחדר ישיבת הצוות, מתגלגלים מן הפתח אל המסדרון.

מלכי זיהתה אותם מיד.

'אם במדריכות נפלה מהומה, מה תגדנה החניכות, הספיקה לחשוב בטרם פתחה את הדלת.

"כאוס. קטסטרופה. איבוד עשתונות. אנדרלמוסיה. הסוסים ברחו מהאורווה." דבורי כץ מדריכת בית ספר הצפון עומדת סמוקה במרכז החדר, מנסה להתחרות עם עצמה. כשקלטה את מלכי, לא נבהלה.

"אני פשוט מנסה לתאר כאן למדריכות מה הולך בכיתה שלי ולא מצליחה. יש לכן אולי ביטויים נוספים בארסנל?"

"דבורי, תוכלי להסביר לי בעברית מדברת למה כוונתך?"

מלכי כובשת אנחה, מתקרבת אל הכיסא שבראש השולחן. כיסא עם שתי ידיעות נתנו לה. בסוף נשארה לעמוד.

"אז ככה. החניכות שלי צורחות, מתחננות, בוכות, ממררות ומייללות. אף אחת לא שומעת אף אחת. אין לי עם מי לדבר. ברחתי משם כל עוד נפשי בי. נס שיש לנו ישיבת צוות עכשיו. נס."

"על מה הן בוכות ומייללות, דבורי?" כאילו שאינך יודעת...

דבורי הביטה בה כבן אדם בתרנגול.

"על החדרים!!!"

"אלו חדרים?"

"נו, מלכי, סליחה, לא מתאים לך. על מה את חושבת שהן בוכות, על חדרי אוכל? חדרי הלבשה? חדרי מדרגות? כמובן שעל חדרי הלינה."

דבורי צחקה בהיסטריה.

"אפשר לחשוב כמה זמן כבר תשהינה בחדרים. יש להן תכניות מכאן ועד אפריקה איך למלא את הלילה ההיסטורי. מלכי, יש מצב לבטל את הלינה המהוללה הזו?"

"דבורי צודקת."

"כל מילה. כל מילה."

"גם אצלי שישו ושמחו."

"אצלי פרצה מלחמת עולם שלישית."

"החניכות שלי ארגנו לי שני חדרים 'שווים' מחוברים. כל השאר אומללות האוקיינוס."

"ואצלי נוצר חדר אחד של שבע עשרה בנות. הן מוכנות לישון על כל בלטה, אחת על השנייה ובלבד שתהיינה ביחד. 'חבורת נצח' הן קוראות לעצמן. ביום ובליל. באש ובמים. גם אני ברחתי, דבורי..."

בסוף נחתה מלכי על כיסא המלכות. סחרחורת איומה תקפה אותה.

היא הרימה את ידה, מנסה לגייס את שארית הסבלנות שנותרה לה.

"מספיק לעכשיו."

הן הביטו בה בעיניים פגועות.

"התאספנו כאן כדי לסגור את עניין התכנית, להכין מערך אילו מדריכות עובדות על ההצגה בהמשכים: פרק א' יום ראשון, פרק ב' ליל שני, פרק הסיום לפני העלייה לאוטובוסים, מי אחראית על התכנית המרכזית, מי על הטיול ומי על הסיום. הזמן קצר והמלאכה מרובה. חדרי הלינה, כבודם במקומם מונח. נשאיר אותם לסוף הישיבה. בסדר?"

"סליחה שאני מפריעה" – עלה קולה השקט של מרים מנהר מקצה החדר. מרים הייתה נערה שקטה בעלת עיניים בהירות ויציבות. בתחילה לא הבינה מלכי איך נעשתה מדריכה, אבל במספר ישיבות הצוות שנעשו הבחינה בחשיבה המעמיקה שלה וביציבות הבסיסית. מרים לא דיברה הרבה, אבל מילותיה היו זהב. "מלכי, אני כל כך מבינה את הלחץ בו את נתונה. אבל אני עדיין חושבת שלפני כל התכניות אנחנו כן צריכות להחליט משהו בקשר לחדרים. אפשר לומר אלף פעמים שהחדרים אינם חשובים, אבל לבנות זה כן חשוב. אני מניחה שאם למרכזת תהיינה הנחיות ברורות לנושא, לא תיווצרנה בעיות".

המדריכות הנהנו.

"למה את מתכוונת?" – ביקשה מלכי לדעת.

"לגורל!" – מרים הביטה סביבה. "נאמר שהמרכזת הורתה לערוך גורל בין החדרים, ואין לנו שום ברירה."

הרעיון מצא חן בעיני מלכי. קצר ומוצלח.

"מרים, זו הברקה עולמית! לא אכפת לי להיות האיש הרע

בתמונה. אתן תישארנה הטובות. תוכלנה לומר שהמרכזת הכריחה, אילצה, כפתה, לערוך גורל חדרים. תזרקנה עלי את כל האחריות. העיקר שהשלום והשלווה יחזרו אל 'שורשים', כן? סיכמנו?"

חמש עשרה מדריכות ז' הנהנו באנחת רווחה. שולחות חיוכים מכירי טובה אל מרים.

מרים עצמה שלחה מבט מרוכז אל מלכי.

"עכשיו נוכל להתחיל בתכניות, בעזרת ה'."

וכך היה.

...

עוד מישהי נשמה לרווחה עם פרסום החלטת המרכזת. הייתה זו רותי שטיינר. כתאום, מול מראה צלולה, גילתה את מצבה החברתי האמתי.

אין לה חברות. אין לה חברות. אין לה אפילו חברה אחת. נושא החדרים היה הנושא הבוער בכיתה. חדרים התחברו והתפרדו ושוב התחברו. היה החדר של שרהלה ובלומי וחבורת האצולה. היו המקורבות יותר ופחות. היו הסוערות וה'אקשניסטיות'. והיו גם שני חדרים מתונים יותר. לכל אחת היה המקום שלה.

חוץ ממנה. לרותי לא הייתה מיטה אחת בחדר אחד. אפילו לא בת אחת פנתה אליה בשאלה 'רותי, רוצה שנהיה ביחד?'